

VRĂJITORUL APEI

Extraordinarele descoperiri ale lui
Viktor Schauberger

*Prefață la ediția în limba română realizată de
dr. Emil Străinu*

Traducere: Roxana Comșa

Editura EXCALIBUR
București 2009

Cuprins

Prefață	7
Cuvânt-înainte	13
Scurtă introducere la Teoriile Ecotehnologice Naturale ale lui Viktor Schauberber	16
Natura apei	37
Descompunerea canceroasă a organismelor	43
Substanța – apă	44
Procesele de <i>ur</i> -creație, evoluție și metabolism	48
Formarea proteinelor	51
Apa de înaltă frecvență	54
Reconversia naturală a apei sărate în apă dulce	63
Foc sub apă	71
Note privind secretul apei	75
Producerea combustibililor	77
Diferența dintre substanțele energizante și combustibili	79
Deteriorarea cantitativă și calitativă a apei	81
Deteriorarea apei	81
Sterilizarea apei	82
Consecințele clorurării apei	84
Consecințele proceselor contemporane de purificare a apei	85
Experiment	88

Respectiv
Furnizarea apei și producerea mecanică

a apei potabile	92
Furnizarea apei	92
Consecințele producerii apei potabile prin mijloace exclusiv mecanice	98
Apa din adâncul mării	100
Transportarea sângelui Pământului	103
Conducta care imprimă un curs dublu-spiralat	105
Pulsația apei	110
Apă curativă pentru oameni, animale și sol	114
Temperatura și mișcarea apei	
[Fragmente relevante despre hidrotehnică]	130
Regularizarea râurilor – Vizita mea la Universitatea Tehnică de Științe Agricole	131
Turbulența – Despre mișcarea apei și armonia ei cu legea naturală	142
Gradientii temperaturii – Ciclul hidrologic complet și ciclul hidrologic incomplet	149
Stratul de apă freatică	152
Scurgerea apei	155
Principii de bază ale regularizării râurilor	160
Relația dintre apa freatică și agricultura	163
Principii fundamentale ale regularizării râurilor și statutul temperaturii în apa curgătoare – cu atenția cuvenită pentru statutul temperaturii în apa curgătoare	166
Fenomenele de turbulență în apa curgătoare	166

Respect p	Gradientul temperaturii, panta albiei râului și formarea curbelor râurilor	168
	Influența așezării geografice și a rotației Pământului	174
	Sarcinile generale ale regularizării râurilor	178
	Regularizarea gradientului temperaturii	185
	Concluzie	188
	Circulația temperaturii în pereții de beton ai stăvilarelor	188
	Expertiză realizată de prof. Philipp Forchheimer	200
	Mișcarea naturală a apei pe suprafața Pământului - Ciclul atmosferic și relația sa cu regularizarea râurilor (Partea I)	206
	Mișcarea naturală a apei pe suprafața Pământului - Ciclul atmosferic și relația sa cu regularizarea râurilor (Partea a II-a)	221
	Evaluarea forței de tracțiune	241
	Despre râuri și apă	249
	Transportul sedimentelor: Principii fundamentale în transportul pe apă al cherestei, minereurilor și materialelor mai grele decât apa	252
	Rinul și Dunărea	256
	Problema regularizării Dunării	256
	Bătălia pentru Rin	265
	Structuri energetice	269
	Afacerea dr. Ehrenberger	274

(Întâmplare ciudată, dar adevărată)	287
Anexă: Solicitări de patent	297
Glosar	319
Index	324

Scurtă introducere la Teoriile Ecotehnologice Naturale ale lui Viktor Schauberger

Viktor Schauberger (30 iunie 1885 – 25 septembrie 1958) s-a născut în Austria, într-o familie de pădurari cu o genealogie de patru sute de ani. A avut darul observării exacte și intuitive într-o asemenea măsură, încât putea percepe atât energiile naturale cât și alte fenomene care au loc în Natură dar care nu sunt încă recunoscute de știința ortodoxă. Când a împlinit 18 ani Viktor Schauberger a refuzat să se înscrie la facultate stârnind furia tatălui său și a decis să plece de acasă în pădurea îndepărtată din vârful muntelui unde dorea să petreacă o lungă perioadă de timp contemplând, meditănd și observând toate procesele energetice subtile ce aveau loc în laboratorul Naturii, acolo unde nu intervenise încă mâna omului. În această perioadă el a dezvoltat teorii profunde și radicale, ce au fost ulterior confirmate practic, teorii cu privire la apă, energiile inerente în aceasta și forma sa naturală de mișcare. Acestea i-au adus numele de „*Vrăjitorul apei*”.

Întreaga viață a dus o luptă continuă și aprigă cu Academia și instituțiile sale, deoarece teoriile sale erau diametral opuse așa-ziselor fapte stabilite științific. Însă demonstrațiile sale practice au funcționat întotdeauna conform teoriilor sale, datorită faptului că ajunsese să înțeleagă adevăratele procese interioare ale Naturii și putea să le copieze.

Teoriile lui Viktor Schauberger permit noi abordări privind gestionarea corectă din punct de vedere natural sau „naturalist” a apei. Aceasta cuprinde tratarea, depozitarea și transportul apei prin niște mijloace care să promoveze autopurificarea sa, precum retenția și sporirea energiilor naturale și sănătății sale. În această carte este examinată relația strânsă dintre apă și pădure (ca producător, și nu consumator de apă). Totodată este tratată problema

salinității solului, precum și modul în care aceasta se produce prin supraexpunerea solului la radiațiile solare prin despădurire și practici agricole defectuoase. Grație descoperirii radicale și complet noi a apariției și funcționării stratului de apă freatică în raport cu temperatura solului, descoperire ce îi aparține lui Viktor Schauberger, există recomandări și sfaturi pentru evitarea și depășirea acestora.

Ca organism natural, apa se formează și funcționează conform legilor și geometriei Naturii; geometria Naturii nu prezintă niciunul dintre elementele liniei drepte, cercului și punctului, care alcătuiesc baza artefactelor mecanice și tehnologice moderne. Reflectând constanta principală a Naturii, anume aceea a schimbării și transformării continue, vortexul (vârtejul) întruchipează această formă de mișcare deschisă, fluidă și flexibilă. Studiind vortexul care are loc în mod natural în apa curgătoare și în aer sub forma cicloanelor și tornadelor, Viktor Schauberger și-a dezvoltat teoriile cu privire la implozie. Prin cercetarea și dezvoltarea acestor teorii el a reușit să producă apă de o calitate asemănătoare celei de izvor și să genereze energii considerabile în și cu apă și aer.

Pentru enumerarea unora dintre realizările sale, cea mai bună sursă este cartea sa, *Our Senseless Toil* (*Munca noastră inutilă*), scrisă în 1933, din care vom cita și noi:

„În acest fel este posibilă generarea oricărei cantități de energie în și din apa însăși și regularizarea cursurilor de apă pe orice distanță fără lucrări de îndiguire. Este posibil transportul chereștelei și altor materiale în josul axei centrale a cursului unui râu, chiar dacă aceste materiale (minereuri, pietre etc.) sunt mai grele decât apa. Este posibilă ridicarea stratului de apă freatică într-o regiune întregă și înzestrarea apei freatice cu întreaga gamă de elemente necesare vegetației predominante.

Mai mult decât atât, chereștea și alte materiale pot fi ignifugate și pot fi făcute să reziste la rugină și descompunere. Se poate produce apă potabilă și apă spa cu orice compoziție și cu

Resurse pentru domeniul cărți

orice efect terapeutic pentru om, animale și sol, în același fel în care ea apare natural. Apa poate fi ridicată pe verticală în conducte fără pompe. Se pot produce aproape gratuit electricitate și energii radiante de orice magnitudine. Calitatea solului poate fi îmbunătățită, iar cancerul, tuberculoza și afecțiunile nervoase pot fi vindecate.

... domeniul aplicării practice a acestei descoperiri ... ar implica, fără îndoială, o reorientare totală a tuturor domeniilor științifice și tehnologice. Aplicând aceste legi nou descoperite, am construit deja instalații de mari dimensiuni în domeniile transportului de bușteni pe apă și al regularizării râurilor. Acestea au funcționat perfect timp de un deceniu și astăzi ele încă reprezintă niște enigme de nerezolvat pentru diferitele discipline științifice implicate.”

Apa și interacțiunea sa vitală cu pământul a constituit principala preocupare a lui Viktor. El privea apa ca pe o entitate vie, „Sângele Pământului-Mamă”, care se naște în pânțelele pământului. Modul nostru mecanic, materialist și extrem de superficial de a privi lucrurile ne împiedică însă să considerăm apa altfel decât anorganică, adică lipsită de viață deși, în ciuda faptului că aparent este lipsită de viață, ea poate crea viața, în mod miraculos, în toate formele sale. Viața este mișcare și este întrupată de apă care se află într-o continuă stare de mișcare și transformare, atât în exterior, cât și în interior. În confirmarea acestui fapt, apa se poate combina cu mai multe substanțe decât orice altă moleculă și, curgând sub formă de apă, sevă sau sânge, este creatoarea nenumăratelor forme de viață de pe această planetă. Și atunci cum ar putea fi imaginată ca lipsită de viață, în conformitate cu viziunea clinică a chimistului asupra apei, definită ca substanța anorganică H₂O? Această descriere scurtă este o gravă eroare de reprezentare. Ca bază fundamentală a tot ce înseamnă viață, apa este ea însăși o entitate vie și ar trebui tratată ca atare.

În caz contrar, ea se transformă rapid într-un dușman, în loc să fie elementul care întreține și dezvoltă viața, așa cum ar trebui.

„Această civilizație este creată de om, care în mod arbitrar și ignorând adevăratele procese ale Naturii, a creat o lume fără sens și fără fundament, care acum amenință să îl distrugă pentru că, prin comportamentul și activitățile sale, el, care ar trebui să fie stăpânul Naturii, a distrus unitatea inherentă a acesteia.”

Pe lângă categoriile cunoscute ale apei există, conform lui Viktor Schauberger, tot atâtea varietăți de apă câte animale și plante. Dacă apa nu ar fi decât substanța sterilă, distilată, reprezentată de H_2O , așa cum susține știința, atunci ea ar fi otrăvitoare pentru toate ființele vii. H_2O sau „apa tânără” este o apă sterilă, distilată și lipsită de orice așa-numite „impurități”. Nu are un caracter sau niște calități dezvoltate.

Ca entitate tânără, imatură, în creștere, ea apucă, asemenea unui copil, tot ceea ce are la îndemână. Ea absoarbe caracteristicile și proprietățile a tot ce vine în contact cu ea sau este atras de ea, pentru a crește și a se maturiza. Acest „tot” – așa-numitele „impurități” – ia forma oligoelementelor, mineralelelor, sărurilor și chiar a mirosurilor! Dacă ar fi să bem în mod constant H_2O , această apă ar absorbi rapid toate rezervele noastre de minerale și oligoelemente, slăbindu-ne și, în cele din urmă, ucigându-ne. Asemenea unui copil în creștere, apa tânără ia și nu dă. Numai atunci când este matură, adică atunci când este îmbogățită corespunzător cu materii prime, ea poate să dea, să se lipsească liber și de bună voie de anumite elemente, permițând astfel și celorlalte forme de viață să se dezvolte. Înainte de nașterea apei nu a existat viață.

Dar ce este această minunată substanță, incoloră, insipidă, inodoră, care ne potolește setea cum nu o face niciun alt lichid? Dacă am înțelege cu adevărat natura esențială a apei – o substanță vie – nu am trata-o cu atâta brutalitate, ci am avea grijă de ea ca și când viața noastră ar depinde de ea, ceea ce se și întâmplă.

„Apa este susținătoare ciclurilor care întreține tot ce înseamnă Viață. În fiecare picătură de apă sălășluiește Dumnezeu, căruia toți ne închinăm; tot acolo sălășluiește și Viața, Sufletul „Primei” substanțe – Apa – ale cărei granițe și maluri sunt capilarele care o dirijează și prin care circulă.

În fiecare picătură de apă bună de izvor este încapsulată mai multă energie decât poate produce o centrală energetică de dimensiuni medii.”

Într-adevăr, în conformitate cu faimoasa ecuație Hasenöhr – Einstein $E = mc^2$, într-un gram de substanță sau un centimetru cub de apă sunt stocate 25 de milioane de kilowați oră de energie!

Apa este o ființă care trăiește și moare. Atunci când este tratată incorect, cu ignoranță, ea se îmbolnăvește răspândind această stare de boală tuturor celorlalte organisme, vegetale, animale și umane deopotrivă, provocându-le degradarea fizică și, în final, moartea, iar în cazul ființelor umane, și deteriorarea morală, mentală și spirituală. Așadar, se poate observa cât de vital este ca apa să fie tratată și depozitată în așa fel încât să se evite asemenea repercusiuni periculoase.

„Știința privește ur-organismul¹, apa care alcătuiește sângele și influențează caracterul ca pe un compus chimic care furnizează către milioane de oameni un lichid preparat pornind de la aceste considerente, lichid care este orice, numai apă sănătoasă nu.”

¹În scrierile în limba germană ale lui Viktor Schauberg, „Ur” apare ca prefix și este separat de restul cuvântului printr-o cratimă, de exemplu: „Ur-sache” în loc de „Ursache”, deși în mod normal, cuvântul ar trebui scris legat. Prin aceasta, el intenționează să pună accentul pe prefix, conferindu-i astfel un înțeles mai profund. Acest prefix nu aparține numai limbii germane, el a existat înainte și în limba engleză, dar în prezent nu se mai folosește. Conform dicționarului Oxford al limbii engleze, „ur” se referă la ceva „primitiv”, „originar”, „străvechi”, dându-se ca exemple termeni precum „ur-Shakespeare” sau „ur-origin”.

Dar ce-i pasă civilizației moderne, îndepărtate de natură, atâta timp cât primește un lichid limpede, bine igienizat, cu care să se spele și să își spele vasele, hainele și mașinile. Odată ce s-a dus pe scurgere împreună cu toate chimicalele și detergenții de tot felul, totul dispare în mod confortabil din raza vizuală și din minte.

Străvechiul nostru Pământ-Mamă este un organism pe care nicio știință din lume nu îl poate raționaliza.

Tot ce mișcă pe acest Pământ depinde de el și totul va pieri fără speranță dacă el, cel care ne hrănește, moare.

Deși prin clorurarea apei potabile și de uz casnic se îndepărtează în mod evident pericolul bolilor transmisibile prin apă, acest lucru se întâmplă în detrimentul consumatorului. În calitatea sa de sterilizator sau dezinfectant al apei, clorul distruge toate tipurile de bacterii, și pe cele benefice, și pe cele dăunătoare.

Acest sens se apropie de miezul înțelesului pe care i-l conferă Viktor și de semnificația profundă pe care i-o acordă acesta. Dacă dezvoltăm interpretarea dată în dicționarul Oxford, atunci ne vin în minte conceptele de „primordial”, „străvechi”, „primar”, „fundamental”, „elementar”, „de bază”, care, la rândul lor, cuprind înțelesuri precum: a) care ține de începutul lumii sau orice care este străvechi; b) care există de la începutul lumii; c) care constituie începutul sau punctul de pornire; d) de la care a pornit totul, sau de la care s-a dezvoltat totul sau de care depinde totul; e) care se aplică părților sau structurilor în faza lor cea mai timpurie sau rudimentară; f) elementul prim format pe parcursul evoluției. La aceasta se poate adăuga conceptul de „ur-condiție” sau „ur-stare”, care are o putere sau un potențial extrem de ridicat și care prezintă o maturitate evolutivă care, dacă primește impulsul corect, poate dezlănțui toate forțele creatoare interioare ale Naturii. În textul în limba engleză, acest prefix „ur” este folosit ori de câte ori apare în textul original în limba germană, iar cititorul este rugat ca, atunci când citește ceea ce urmează, să țină cont de explicațiile de mai sus.

Respețim și protejăm mediul și sănătatea.

Însă, ceea ce este și mai important, el dezinfectează și sângele (care este în proporție de aproximativ 80% apă) sau seva (la fel) și, prin aceasta, distruge sau slăbește serios multe dintre microorganismele care cresc imunitatea. Acest lucru afectează în cele din urmă sistemul imunitar într-o asemenea măsură, încât nu mai sunt capabile să respingă virusurile, germenii și celulele canceroase, cărora respectivele organisme-gazdă le cad victimă.

Așadar, apariția SIDA și creșterea impresionantă a tuturor formelor de boală, în special a cancerului, nu ar fi reprezentat o surpriză pentru Viktor Schauberger. Toate aceste perturbări inevitabile ale ecologiei și mediului provocate de activitățile nehibzuite ale omenirii au fost prevăzute de el în anul 1933.

„Pentru o persoană care trăiește cu 100 de ani în viitor, prezentul nu reprezintă o surpriză.”

Pe lângă alți factori (unii nu pot fi definiți cantitativ) care cuprind aspecte precum turbiditatea (opacitatea), impuritatea și calitatea, cel mai important factor care afectează sănătatea și energia apei este temperatura.

Ca lichid, comportamentul apei diferă de cel al tuturor celorlalte fluide. În mod consecvent, acestea devin mai dense o dată cu răcirea, în timp ce apa atinge starea cea mai densă la o temperatură de +4°C (+39,2°F), sub acest prag devenind din ce în ce mai puțin densă. Prin contrast, comportamentul apei este anormal dat fiind faptul că ea atinge cea mai mare densitate la o temperatură de +4°C (+39,2°F). Acesta este așa-numitul „punct de anomalie” sau punct al expansiunii anormale a apei care este decisiv în această privință și are o influență majoră asupra **calității** apei. Sub această temperatură, ea se extinde din nou. Această stare de densitate maximă este sinonimă cu conținutul maxim de energie, un factor de care trebuie să se țină cont, întrucât energia este și echivalentul vieții sau al forței vitale. Așadar, dacă se dorește menținerea sănătății, energiei și forței vitale ale apei la cel mai înalt nivel, atunci trebuie să se ia anumite măsuri de precauție despre care vom vorbi mai târziu.

Concepută în leagănul răcoros, întunecos al pădurii virgine, apa se maturizează pe măsură ce se ridică încet din adâncuri. În drumul său ascendent, ea adună oligoelemente și minerale. Doar când este matură, și nu înainte, va ieși din pântecul Pământului sub formă de izvor. Ca izvor propriu-zis, spre deosebire de izvoarele de scurgere, el are o temperatură a apei de aproximativ $+4^{\circ}\text{C}$ ($+39,2^{\circ}\text{F}$). Aici, în lumina rece, difuză a pădurii, ea își începe ciclul său lung, dătător de viață, sub forma unui pârau strălucitor, vioi, translucid, care bolborosește, șopotește, se învoburează și se rotește când își croiește drumul spre vale. În mișcarea sa naturală, spiralată, de răsucire, de autorăcire, apa își poate păstra energiile vitale interioare, sănătatea și puritatea. În acest fel, ea acționează ca purtător al tuturor mineralelor și oligoelementelor necesare dar și al altor energii subtile către mediul înconjurător. Apa care curge natural caută să curgă în întuneric sau în lumina difuză a pădurii, evitând astfel lumina directă și nocivă a soarelui. În aceste condiții, chiar și atunci când se prăvălește în jos în torente, rareori un râu se va revărsa peste malurile sale. Datorită mișcării sale naturale corecte, cu cât curge mai repede, cu atât capacitatea sa de a purta și abilitatea de frecare sunt mai mari și cu atât albia sa este mai adâncă.

Aceasta se datorează formării unor vârtejuri longitudinale spre interior, alternativ în sensul acelor de ceas și în direcția opusă acelor de ceas, pe axa centrală a curentului, care răcesc și răcesc constant apa, menținând-o la o temperatură sănătoasă și ducând la un curs mai rapid, lamelar, spiralat.

Pentru a se proteja de efectele dăunătoare ale excesului de căldură, apa se adăpostește de Soare grație vegetației atârănătoare pentru că, odată cu creșterea căldurii și luminii, ea începe să își piardă vitalitatea și sănătatea, dar și capacitatea de a însufleți și anima mediul prin care trece. Ajungând în cele din urmă un râu larg, apa devine mai tulbure iar pe măsură ce apa se încălzește conținutul sedimentelor fine și aluviunilor crește, astfel cursul său devine tot mai lent și mai inert. Însă, chiar și aceste turbidități

Rejoacă un rol important pentru că protejează straturile mai adânci ale apei împotriva efectului de încălzire al soarelui. Fiind într-o stare mai densă, straturile reci din adâncime își păstrează forța de a deplasa sedimentele de dimensiuni mai mari (pietriș, nisip etc.) din centrul cursului apei.

În acest fel, pericolul inundațiilor este redus la minim. Mișcarea spiralată în vortex, menționată anterior, care l-a condus pe Viktor Schaubberger către formularea teoriilor sale cu privire la „implozie”, creează condițiile în care se inhibă germinarea bacteriilor dăunătoare, apa reușind să rămână ferită de boală.

O altă proprietate a apei dătătoare de viață este căldura specifică ridicată – cea mai scăzută valoare fiind de $+37,5^{\circ}\text{C}$ ($+99,5^{\circ}\text{F}$). Termenul de „căldură specifică” se referă la capacitatea și rapiditatea cu care un organism absoarbe și eliberează căldură. Cu o absorbție relativ mică de căldură, fluidele cu o căldură specifică mai mare se încălzesc mai lent decât cele cu o căldură specifică mai mică. Atât ciudat cât și remarcabil este faptul că cea mai scăzută căldură specifică a acestei substanțe „anorganice” – apa – se situează cu numai $0,5^{\circ}\text{C}$ ($0,9^{\circ}\text{F}$) deasupra temperaturii normale de $+37^{\circ}\text{C}$ ($+98,6^{\circ}\text{F}$) a sângelui omului – cea mai evoluată dintre ființele Naturii. Această proprietate a apei de a rezista schimbărilor rapide de temperatură ne permite și nouă să supraviețuim în cazul unor mari variații de temperatură, datorită faptului că sângele este alcătuit în proporție de 80% din apă. Un simplu accident, așa ni se spune, sau poate este o concepție inteligentă, simbiotică? Însă, noi suntem obișnuiți să ne gândim la temperatură folosind valori ridicate [motoarele autoturismelor funcționează la temperaturi de aproximativ 1.000°C (1.832°F) și multe procese industriale utilizează temperaturi extrem de ridicate]. În ciuda faptului că începem să nu ne simțim bine dacă temperatura noastră crește cu numai $0,5^{\circ}\text{C}$ ($0,9^{\circ}\text{F}$), nu vedem că viața și sănătatea organice, non-mecanice, se bazează pe diferențe de temperatură foarte subtile. Când temperatura corpului nostru este de $+37^{\circ}\text{C}$ ($98,6^{\circ}\text{F}$), nu avem febră. Suntem sănătoși și ne aflăm într-o stare

pe care Viktor Schaubergger o numea „indiferentă” sau „lipsită de temperatură”. Așa cum ne păstrează propria noastră temperatură a corpului, punctul de anomalie al sănătății perfecte și al energiei, tot așa apa conservă și această planetă ca habitat pentru continuarea existenței noastre. Apa are capacitatea de a reține mari cantități de căldură și, dacă nu ar exista vapori de apă în atmosferă, această lume a noastră ar fi un pustiu rece ca gheața și steril. Apa, în toate formele și cu toate calitățile sale este astfel, mediatorul a tot ce înseamnă viață, care merită cea mai mare atenție din partea noastră.

„A fi sau a nu fi... în Natură tot ceea ce înseamnă viață ține de diferențele cele mai subtile dar extrem de precis gradate ale mișcării termice specifice din interiorul fiecărui organism, care se schimbă în mod constant în ritmul proceselor de pulsație.

Această lege unică, ce se manifestă în întreaga vastitate și unitate a Naturii și se exprimă în fiecare ființă și organism, este „legea cercurilor neîncetate”, care la fiecare organism este legată de o anumită perioadă de timp și de un anumit ritm.

Cea mai ușoară perturbare a acestei armonii poate duce la consecințele cele mai dezastruoase pentru formele principale de viață.

Pentru a menține această stare de echilibru, este vital ca temperatura interioară caracteristică fiecăruia dintre milioanele de microorganisme existente în macroorganisme să fie menținută.”

Dușmanul numărul unu al apei este căldura în exces sau supraexpunerea la razele Soarelui. Este bine cunoscut faptul că oxigenul este prezent în toate procesele de creștere și de descompunere organică. Dacă energiile sale sunt îndreptate către un proces sau altul depinde într-o foarte mare măsură, chiar integral, de temperatura apei propriu-zise care este fie sub forma sângelui fie a sevei. Atât timp cât temperatura apei este sub valoarea de +9°C (+48,2°F), conținutul său de oxigen rămâne pasiv. În asemenea condiții, oxigenul ajută la formarea microorganismelor benefice, superioare și a altor forme de viață organică.

Respectiv, dacă temperatura apei crește peste acest nivel, atunci oxigenul devine din ce în ce mai activ și mai agresiv.

Această agresivitate crește proporțional cu creșterea temperaturii, promovând propagarea bacteriilor patogene care atunci când sunt consumate odată cu apa, infestază organismul celui ce consumă apa respectivă.

„Astfel dezvoltarea microorganismelor și oportunitățile propagării acestora nu reprezintă altceva decât un rezultat al stării în care se găsește respectivul macroorganism bolnav, care va fi atacat de acești paraziți și care în final, le va cădea victimă în cazul în care condițiile sale climatice interioare nu sunt strict adaptate.”

Însă, această agresivitate nu se limitează numai la domeniul oxigenului. Când apa devine supraîncălzită din cauza defrișărilor tot mai răspândite, tiparul vârtejurilor longitudinale care este important pentru sănătate se transformă, vârtejurile devenind transversale. Acestea nu numai că sapă și scobesc în malurile râului și în lucrările de îndiguire, pe care le și dărâmă în final, ci creează și gropi în albia râului, provocând și mai multă dezordine într-un profil deja haotic al canalului.

Conform opiniei lui Viktor Schauberger, apa supusă unor astfel de condiții își pierde caracterul, sufletul.

Asemenea oamenilor cu un caracter slab, ea devine din ce în ce mai violentă și agresivă, extinzându-se în toate direcțiile și căutând să dea frâu liber furiei și să revină la starea anterioară de sănătate și stabilitate.

Însă, datorită practicii eronate și nechibzuite a defrișării pădurilor, noi distrugem însuși fundamentul vieții pentru că, odată cu îndepărtarea pădurii, se pot întâmpla două lucruri foarte grave:

- 1) În cursul său spre mare, apa se încălzește prematur atât de tare încât căldura ajunge până pe albia canalului. Nu mai rămâne niciun strat de apă rece și dens, iar sedimentele rămân depuse pe fund. Astfel se blochează cursul, se

dislocă canalul și în consecință, se ajunge la inundații inevitabile, adesea catastrofale.

Cu toate acestea, încă mai avem insolența de a numi aceste evenimente îngrozitoare „dezastre naturale”, ca și când responsabilă ar fi Natura. Mai mult decât atât, din cauza lărgirii canalului, apă este expusă și mai mult căldurii Soarelui, ducând la evaporarea extrem de rapidă în atmosferă. În multe cazuri, prin aceasta atmosfera se supraîncălză cu vapori de apă, pe care nu îi poate reține în suspensie. Și așa se formează potopurile.

2) Odată ce învelișul forestier a fost îndepărtat, pământul începe și el să se încălzească, ajungând la temperaturi mult mai ridicate decât cele normale și naturale. Solul uscat se încălzește de cinci ori mai repede decât apa.

Acest lucru are un dublu efect:

a) Respingerea de către solul mai cald a apei de ploaie căzute, a cărei temperatură în acest caz este în general mai scăzută. Apa de ploaie rece nu se va infiltra imediat în solul cald. Aceasta duce la răspândirea apei la suprafața solului și la neîncărcarea stratului de apă freatică. Astfel solul se usucă.

b) O creștere a activității microbiene patogene, dăunătoare vieții plantelor.

Deznodământul tuturor acestor lucruri îl constituie creșterea inundațiilor, reducerea cantității apei freatice și scăderea stratului de apă freatică.

Astfel, o inundație o atrage după sine pe următoarea într-o succesiune rapidă. Însă, deoarece nu are loc o reîncărcare a stratului de apă freatică, echilibrul apei și distribuția naturală a acesteia sunt complet răsturnate.

Copacii rămași – recipiente vitale ale apei – mor și ei, lăsând solul steril și uscat, urmarea firească fiind seceta.

Cu cât învelișul forestier este mai redus, cu atât inundațiile

Revenirea la un proces natural vor fi mai extinse și cu atât mai lungă va fi perioada de secetă, de lipsă de apă, ceea ce este sinonim cu lipsa vieții!

Practicile silvice nenaturale, bazate pe criteriul cantității, care ignoră legile Naturii, și supraîncălzirea solului ca urmare a despăduririlor masive sunt principalele cauze ale deteriorării calității apei și climatului și scăderii stratului de apă freatică.

Dirijarea apei prin canale drepte, construite nenatural, trapezoidale, prin conducte de oțel și prin alte sisteme greșite de regularizare a râurilor forțează apa să se miște într-un mod nenatural, accelerându-i degenerarea și sporindu-i capacitatea de a purta boli.

Peste tot în jurul nostru vedem cum se prăbușesc podurile vieții, acele capilare care creează întreaga viață organică. Această dezintegrare îngrozitoare a fost provocată de activitatea nehibzuită și mecanică a omului, care a smuls sufletul viu din sângele Pământului – din apă.

„Cu cât inginerul se străduiește mai mult să canalizeze apa pe drumul cel mai scurt și mai drept spre mare fără a-i cunoaște încă spiritul și natura, cu atât cursul apei se va îngreuna în curbe, calea sa va fi mai lungă iar apa va deveni mai rea.

Răspândirea celei mai teribile boli, cancerul, este consecința firească a unor astfel de lucrări de regularizare nenaturale.

Aceste activități greșite – munca noastră – vor conduce negreșit la răspândirea șomajului, pentru că metodele noastre de lucru actuale, care au o bază pur mecanică, distrug deja nu doar toate procesele formative ale înțeleptei Naturi ci, în primul rând, creșterea vegetației însăși, care este distrusă încă din momentul când începe să crească.

Secarea izvoarelor de munte, schimbarea întregului tipar al mișcării apei freatice și perturbarea circulației sângelui organismului – Pământ constituie consecința directă a actualelor practici silvice.

Respect pentru Pământ
Pulsul Pământului a fost întrerupt de industria modernă de producere a cherestelei.

Moartea economiei unui popor este întotdeauna precedată de moartea pădurilor aceluia popor.

Pădurea este habitatul apei și, ca atare, este și habitatul proceselor vitale, a căror calitate scade odată cu perturbarea dezvoltării organice a pădurii.

În cele din urmă, datorită unei legi care funcționează cu o constanță teribilă, încet dar sigur, acest lucru se va întoarce împotriva noastră.

În multe feluri și, probabil, fără excepție, modul nostru obișnuit de a gândi este opus adevăratelor procese ale Naturii.

Munca noastră este întruchiparea voinței noastre. Manifestarea spirituală a acestei munci este efectul său. Când o astfel de muncă este efectuată corect, ea aduce fericirea, dar când este efectuată incorect, ea aduce cu siguranță, nefericirea.”

Nu există decât o singură soluție! Dacă vrem să trăim și să asigurăm un viitor durabil, atunci trebuie să plantăm copaci pentru propriile noastre vieți, dar, mult mai important, avem datoria de a face acest lucru pentru viața copiilor noștri.

Mai urgent însă, trebuie să avem grijă de rezervele foarte limitate de apă pe care le mai avem. Aceasta înseamnă că trebuie să tratăm apa în modul pe care ni l-a arătat Natura. În primul rând, apa ar trebui protejată de lumina soarelui și ținută la întuneric, departe de toate sursele de căldură, lumină și influențe atmosferice. Ideal, ar trebui să fie plasată în recipiente opace, poroase, care pe de o parte, resping lumina și căldura directe, iar pe de altă parte, permit apei să respire, ceea ce la fel ca toate celelalte ființe, trebuie să facă pentru a rămâne în viață și pentru a-și păstra sănătatea. La nivel personal, trebuie să ne asigurăm în permanență că vasele noastre de depozitare, rezervoarele etc., sunt bine izolate, astfel încât apa din interior să fie păstrată la cea mai scăzută temperatură cu putință în condițiile date. Materialele cele mai adecvate pentru acest lucru sunt piatra naturală,

cheresteaua (butoaiile de lemn) și teracota. Poate mai mult decât orice alt material, teracota a fost folosită în acest scop de mii de ani. Teracota prezintă o porozitate adecvată pentru depozitarea apei pentru că nu lasă să se evapore prin pereții vasului decât un procent foarte redus din apa din interior.

Evaporarea este întotdeauna asociată cu răcirea (vaporizarea însă, este asociată cu încălzirea) și, conform lui Walter Schaubeger (fiul lui Viktor, fizician), dacă porozitatea este corectă atunci, pentru fiecare a 600-a parte a conținutului evaporat, conținutul rămas se va răci cu 1°C ($1,8^{\circ}\text{F}$), apropiindu-se astfel de o temperatură de $+4^{\circ}\text{C}$ ($+39,2^{\circ}\text{F}$).

Pe lângă materialul necesar construcției unui vas de depozitare a apei, descris mai sus, un alt factor important este forma recipientului. Majoritatea recipientelor folosite în prezent, în mod obișnuit, au forme curbate, paralelipipedice sau cilindrice. Deși acestea sunt formele cele mai economice și mai ușor de produs cu tehnologia actuală, ele au anumite neajunsuri din cauză că împiedică circulația naturală a apei și provoacă sufocarea acesteia.

Datorită formei lor rectangulare și/sau colțurilor în unghi drept, se creează anumite zone de stagnare, care conduc la formarea bacteriilor patogene. Mai mult decât atât, întrucât materialele folosite sunt, în general, fierul galvanizat, fibra de sticlă, betonul etc., adică toate materiale impermeabile, apa din interior nu poate respira adecvat și, prin urmare, se sufocă. În această stare de slăbiciune sau cadaverică, ea nu mai este nici sănătoasă și nici nu mai conferă sănătate altor organisme, și poate avea nevoie să fie dezinfectată.

Dacă ar fi să facem acum un studiu al formelor pe care Natura le alege pentru a propaga și menține viața, se va observa imediat că cilindrii și cuburile menționate mai sus nu își au locul în schema Naturii. În schimb, se utilizează ovoidele și formele ovoidale alungite, cum sunt grăuntele și semințele, probabil pentru că Natura, în înțelepciunea sa, a stabilit că acestea produc cele mai bune rezultate. Din perspectivă istorică, este evident că civiliza-

țiile mai vechi, precum egiptenii și grecii, renumiți pentru logica lor și pentru abilitățile în domeniul construcțiilor, cunoșteau foarte bine acest lucru, pentru că își depozitau grânele și lichidele (uleiuri, vinuri etc.) în amfore de teracotă, sigilate cu ceară de albine. Toate acestea în ciuda faptului că, din punct de vedere rațional, practic, această formă era total nepotrivită pentru o depozitare compactă și eficientă din punct de vedere al spațiului și al ușurinței manevrării. Este evident că alegerea acestei forme față de oricare alta a fost intenționată, urmare a anumitor cunoștințe privind proprietățile acestor forme legate de depozitarea pe termen lung. În multe amfore descoperite în urma excavațiilor arheologice din ultimii aproximativ 100 de ani, s-au găsit boabe de grâu încă viabile care, deși fuseseră depozitate timp de peste 2000 de ani, au crescut atunci când au fost plantate.

Numai acest fapt ar trebui să fie de ajuns pentru a se putea afirma eficacitatea proprietăților unor vase de asemenea formă. Urmând îndemnul lui Viktor Schaubeger: „*Înțelegeți și copiați Natura!*”, ar trebui să utilizăm formele pe care Natura însăși le alege pentru a conține, păzi și menține viața, adică ovoidele și derivatele lor.

Comparativ cu formele de cub și de cilindru, aceste forme nu au zone de stagnare, nu au colțuri în unghi drept care inhibă mișcarea de curgere. Plasând vasele de teracotă în zone umbrite, expuse mișcării aerului, efectul de răcire prin evaporare va fi semnificativ sporit și, întrucât întreaga mișcare naturală a lichidelor și gazelor este declanșată de diferențele de temperatură, și în interiorul vasului de depozitare în formă ovoidală va fi indusă o mișcare ciclică, spiralată, vitalizantă a apei.

Mișcarea este o expresie a energiei, iar energia este sinonimă cu viața. Evaporarea în exterior provoacă răcirea pereților exteriori și a apei din vecinătatea lor imediată. Fiind mai rece și deci mai densă, această apă capătă o greutate specifică mai mare și se lasă în josul pereților spre fund, forțând în același timp apa de acolo să se ridice în mijloc și să se miște înspre pereții exteriori.

Repetarea continuă a acestui proces duce la circulația și răcirea constantă a conținutului.

După ce am discutat despre vasul de depozitare „ideal” descris mai sus și având în vedere faptul că astfel de vase nu sunt în prezent disponibile pe piață, ar fi o omisiune regretabilă dacă nu s-ar discuta și metodele de îmbunătățire a instalațiilor existente.

Principalul factor de care trebuie să se țină cont aici este acela al expunerii la lumină și căldură. Acolo unde acest lucru este posibil, toate rezervoarele de apă supraterane, fie ele din fier galvanizat, fibră de sticlă sau beton, ar trebui izolate pe toate laturile și suprafețele exterioare prin aplicarea unei spume sau a unei bariere termice echivalente cu o grosime minimă de 75 mm. Dacă rezervorul nu este deja alb sau de culoare deschisă, atunci ar trebui vopsit astfel. În cazul rezervoarelor subterane doar partea de deasupra trebuie izolată și vopsită în alb.

Pentru mulți oameni stăvilarele sau râurile constituie principala sursă de apă și se pot lua anumite măsuri simple pentru a se îmbunătăți calitatea apei obținute din acestea.

Cu condiția ca solul înconjurător să nu fie imposibil de penetrat de apă, ar trebui să se sape o groapă de o dimensiune, adâncime și capacitate adecvate (să zicem, 1.000–2.000 de litri), la o distanță de aproximativ 5–10 metri de malurile stăvilarului sau râului. Dacă este posibil, adâncimea gropii ar trebui să fie egală cu aceea a râului sau stăvilarului. Fântânile săpate în apropierea stăvilarelor ar trebui să fie situate deasupra celui mai ridicat nivel al apei. Dacă solul are o consistență suficient de permeabilă, atunci apa va penetra solul intermediar și va ajunge în fântâna nou excavată. În funcție de stabilitatea și capacitatea de susținere a solului (dacă există dubii ar trebui consultat un inginer constructor), ar trebui să se construiască, de jur împrejur, o mică fundație de beton la o distanță sigură și stabilă de marginea fântânii. După uscarea și așezarea betonului ar trebui să se clădească cel puțin un strat de cărămidă pentru a se împiedica intrarea apei de suprafață în fântână. În cazul fântânilor așezate în apropierea

râurilor ar putea fi necesar să se ridice un perete de cărămidă mai înalt, deasupra nivelului general de inundație, pentru a preveni contaminarea apei din fântână în timpul inundațiilor.

Apoi, fântâna ar trebui să fie total împrejmuită și sigilată cu o cherestea bine izolată și cu un acoperiș din foaie metalică sau cu o placă de beton și prevăzută cu o fereastră de vizitare pentru întreținerea pompei și/sau a conductei de aspirație și a supapei de aspirație. Este de preferat ca pompa să fie plasată în afara spațiului fântânii pentru a se evita o posibilă poluare cu ulei etc.

Motivul pentru care este nevoie de o capacitate de depozitare de 1.000–2.000 de litri, menționată anterior, este că apa nu se poate pompa decât intermitent, pentru că rata reîncărcării din principala sursă de apă poate fi destul de lentă, în funcție de permeabilitatea solului.

În cazul în care solul din jurul unui stăvilă sau al unui râu este impermeabil, atunci este nevoie să se excaveze un canal cu o lărgime de aproximativ 600 mm între fântână și principalul corp de apă. Partea inferioară a acestuia ar trebui umplută cu praf de cuarț curat până la o adâncime de aproximativ 600 mm, iar partea superioară reumplută cu materialul excavat și compactat. Pe măsură ce apa pătrunde fie prin solul existent, fie prin praful de cuarț, majoritatea materiei în suspensie va fi filtrată. De asemenea, întrucât apa ajunge în fântână la cel mai scăzut nivel din principala sursă de apă, ea va fi cât de rece se poate în condițiile respective. În această stare, este puțin probabil ca ea să întrețină bacterii dăunătoare, patogene care tind să populeze straturile superioare, mai puternic oxigenate, ale principalului corp de apă.

Prin utilizarea acestei tehnici pe proprietatea autorului s-a produs o apă extrem de limpede, curată, inodoră și bună la gust. Însă, în ciuda tuturor aparențelor exterioare este recomandabil ca această apă să fie testată de autoritățile responsabile cu calitatea, puritatea dar și posibila contaminare a apei.

Din punct de vedere al conținutului său de minerale, săruri și oligoelemente, apa de râu este în general mult mai bogată decât

apa din rezervor (apa de ploaie). Cât despre apa imatură și matură despre care s-a discutat la început, în majoritatea cazurilor este necesar să se suplimenteze conținutul de minerale al apei de ploaie, dacă aceasta este singura sursă de apă potabilă, pentru a se preveni extragerea acestora din organismul consumatorului. În acest caz, suspendarea unui sac din fibre artificiale (rezistent la descompunere), umplut cu praf de bazalt zdrobit sau altă rocă vulcanică folosită pentru construcția de drumuri ar face foarte mult pentru a îmbunătăți compoziția apei din rezervor, pentru că ea va absorbi acele elemente de care are nevoie pentru a se maturiza. Însă, înainte de a mai adăuga praf de rocă vulcanică, ar fi recomandabil să se testeze din nou schimbarea de calitate ce rezultă prin analizarea diferenței dintre două probe de apă din rezervor, una cu praf de rocă adăugat, cealaltă fără, ca martor. Apoi ambele probe ar trebui așezate într-un loc răcoros și întunecos și lăsate cel puțin o săptămână înainte de efectuarea analizei conținutului de minerale, purității bacteriene etc. Acest lucru ar trebui să îl facă un specialist.

Aceste sugestii pentru îmbunătățirea calității apei constituie rezultatul experienței mele personale și al înțelegerii descoperirilor și teoriilor de pionierat ale lui Viktor Schauberger.

Marele dicton al lui Viktor Schauberger, frecvent utilizat, era **I² – Înțelegeți și imitați Natura**, pentru că numai astfel omenirea ar putea ieși din actuala stare de criză.

***Ei spun că sunt anormal. Sper că ei au dreptate!
 Contează prea puțin că mai există încă un nebun care face
 umbră Pământului. Dar dacă eu am dreptate și știința se
 înșală, atunci Bunul Dumnezeu să aibă milă de omenire!***

Într-adevăr, la Universitatea Tehnologică din Stuttgart, din Germania de Vest, în 1952, aceste teorii au fost testate în condiții științifice și de laborator stricte, de către prof. dr. ing. Franz Pöpel, specialist în hidraulică. Aceste teste au arătat că, atunci

când apa este lăsată să curgă în felul ei natural, ea generează anumite energii, atingând în cele din urmă o stare care ar putea fi denumită „fricțiune negativă”. Verificată și supravverificată, această descoperire de pionierat bine documentată, dar nefăcută publică, nu numai că a susținut teoriile lui Viktor Schauburger dar a răsturnat „cea de-a doua lege a termodinamicii”, cea care până atunci fusese considerată sacră în știință, și conform căreia, fără un aport suplimentar sau continuu de energie, toate sistemele (închise) degenerează într-o stare de haos total sau entropie. Aceste experimente au dovedit că această lege, deși se aplică tuturor sistemelor mecanice, nu se aplică integral și organismelor vii.

În urma acestor descoperiri, s-a aranjat ca Viktor Schauburger să fie dus în Statele Unite în 1958, unde se puneau la dispoziție sume ce se puteau ridica la multe milioane de dolari drept capital inițial pentru un proiect stil Los Alamos de a dezvolta teoriile lui Viktor Schauburger referitoare la implozie. El a fost însoțit de fiul său, Walter Schauburger, fizician și matematician, care urma să ajute la interpretarea științifică a teoriilor tatălui său. Însă, la scurt timp după ce au sosit, au avut loc diverse neînțelegeri, prea complexe pentru a fi dezvoltate aici, în urma cărora Viktor Schauburger a refuzat să mai vorbească și să mai participe. După aproximativ trei luni de tăcere, proiectul a fost abandonat. Lui Viktor și Walter Schauburger li s-a permis apoi să se întoarcă în Austria, unde Viktor a murit la Linz, câteva zile mai târziu, pe 25 septembrie 1958, cu dezamăgirea în suflet.

În timpul călătoriei înapoi spre casă, Viktor i-a cerut lui Walter să traducă teoriile sale în termeni fizici, geometrici și matematici, așa încât credibilitatea lor să nu mai fie puse la îndoială. Întrucât conceptele lui Viktor Schauburger erau complet noi, acest lucru prezenta un anumit grad de dificultate.

Nu exista o terminologie științifică adecvată pentru a le descrie și nicio bază matematică de la care să se poată defini sau construi cu exactitate formele necesare. Cu propriile mecanisme și aparate, chiar și Viktor Schauburger a întâmpinat probleme de

Recomandăm, cărăți plătite
construcție, care în parte au afectat funcționarea optimă a acestor mașini, pentru că starea și gradul de complexitate al tehnologiei disponibile la acea vreme nu erau adecvate și erau prea incomode pentru a construi corect și exact aceste mecanisme.

Dezvoltarea vitală a unei noi tehnologii, în armonie și conformitate cu legile Naturii, necesită o schimbare radicală și fundamentală a modului nostru de gândire și a abordării noastre față de interpretarea acestor doctrine și fapte stabilite ale fizicii, chimiei, agriculturii, silviculturii și gestionării apei. Pentru a vă sugera cum ar trebui să apară o astfel de tehnologie nouă, permiteți-mi să îl citez încă o dată pe Viktor Schauberger:

***„Cum altfel ar trebui să se procedeze?”
a fost mereu întrebarea imediat următoare.
Răspunsul este simplu:
„Exact invers față de cum se procedează în prezent!”***

Callum Coats, august 1997

Notă: Toate citatele scrise cursiv au fost preluate din scrierile lui Viktor Schauberger din perioada 1930–1933.